

Jiří se zbavil drog, získal práci a jeho život nabírá správný směr

REDAKCE

Beroun – V našem dalším pokračování o bezdomovectví si dnes představíme službu sociální rehabilitace. Tato služba je určena převážně obyvatelům azylového domu, což ovšem nemusí být podmínkou.

Pracovní návyky

Sociální rehabilitace zahrnuje řadu aktivit směřujících k podpoře činností vedoucích k samostatnosti, rozvíjí a posiluje sociální dovednosti a zejména představuje možnost tréninku pracovních návyků. Tato forma sociální služby je pro osoby bez domova mezi-
stupněm mezi životem na ulici a samostatným životem v pracovním prostředí.

„V praxi jde o to, nabídnout jim nějakou jednoduchou práci, kterou zvládne téměř každý. Obvykle se začíná s prací na charitní zahradě, údržbou záhonů, chodníčků pro seniory atd.“ říká koordinátor sociální rehabilitace Pavel Konrád. Jde tedy o jednoduchou a pravidelnou práci v rozsahu čtyř hodin denně, za kterou jsou ohodnoceni nákupem potravin. Jestliže se v této jednoduché práci uchytí a dochází do ní pravidelně (je totiž dobrovolná), nabídne jim Farní charita Beroun práci na smlouvu (DPP), která již může být ohodnocena minimální mzdou. Pozitivní je, že se bezdomovec začíná pomalu vracet do běžného života (zaměstnání, práce v kolektivu, mzda). Na druhou stranu jsou mu ale kráceny sociální dávky kvůli výdělku, což je pro klienty demotivující. Klient je v tuto chvíli teprve na začátku dlouhé cesty a zvažuje, má-li to pro něj vůbec nějaký smysl.

První krok

„Snažíme se ho přesvědčit, že chce-li se svým stavem něco dělat, tak jedna z mála možností, které má, je pracovat a mít jen o něco větší finanční prostředky, než kdyby nedělal nic. Pro klienta, který se díky pracovní smlouvě stane i naším zaměstnancem, a osvědčí se v pracovním kolektivu, máme i další nabídku. Tou je ubytování ve volnějším režimu v Domě v Počaplech.“ dodává Konrád.

Jedná se o místní faru v Počaplech v Králově Dvoře, která již několik let mírně chát-

KLIENTI využívající sociální rehabilitaci mohou získat pracovní smlouvu přímo u Farní charity. Foto: FCH

rala a kterou Farní charitě na začátku roku 2013 pronajala berounská římskokatolická farnost na 10 let. Po nutných opravách, které provedli již klienti-zaměstnanci, byl od června 2013 spuštěn plný provoz ve vlastní režii.

Učit se hospodařit

Získalo zde ubytování prvních 6 klientů (max. kapacita bude 8 klientů) a jeden kmenový zaměstnanec, který zde působí na malý úvazek i jako správce. Na rozdíl od azylového domu se zde již musí klienti sami dohodnout, jak hospodařit s vodou, elektrinou a topením, protože si sami financují jak energie, tak i nájem.

Je to další stupeň přijetí určité odpovědnosti a samostatnosti. Zde již nejsou totiž nijak hlídáni, pouze za hrubé porušení dohodnutých pravidel mohou být z tohoto programu vyloučeni a vrací se pod sociální dohled na azylový dům. Samozřejmě jim s tímto plánováním v počátku pomáhají sociální pracovníci Farní charity, protože finanční odhady klientů nebývají reálné.

Důvěra k ostatním

Klienti se musí naučit určité důvěře k sociálním programům, které jsou jim nabízeny, i k důvěře mezi sebou, aby jim

třeba v ledničce zůstalo to, co si tam každý dal. Většinou se ale dohodnou i na společném vaření, protože to je pro ně časově i cenově výhodnější. Všichni obyvatelé tohoto Domu v Počaplech ráno odjíždí do práce, kterou jim Farní charita Beroun zajišťuje v různých lokalitách (práce v lese, na stavbách) a odpoledne si zvelebují své bydlení. V létě zde pěstují zeleninu pro svou spotřebu, v zimě řežou dřevo na topení, společně vaří jídla, chovají domácí zvířata atd.). Toto bydlení již mnohem víc simuluje běžný život a klienti jej mohou využívat maximálně po dobu dvou let.

Cíl: samostatnost

„Předpokládáme, že si do té doby již natolik upevní znovuoobjevované sociální návyky, že si budou schopni nalézt vlastní bydlení (pro začátek např. nějakou ubytovnu). Současně naši sociální pracovníci řeší s každým klientem zvlášť jejich životní a finanční situaci, aby v běžném životě mohli obstát. Nepředpokládáme, že budeme úspěšní u všech klientů, ale u každého, u kterého se to podaří, to budeme považovat za veliký úspěch. A sami klienti, i když se jim to zdá z jejich pohledu nelehké, si této služby váží.“ uzavírá Pavel Konrád.

Příběh Jiřího

Za příklad může posloužit příběh pana Jiřího (25 let).

Otec mu zemřel v 8 letech, s matkou žil u bratra. V 18 letech mu řekli, ať se živí a bydlí sám. Našel si podnájem v Suchomastech, pracoval v Praze. Na podzim roku 2011 ho vyhodili z podnájmu (důvod není schopen vysvětlit) a v únoru 2012 přišel kvůli nepravidelné docházce i o práci. Začíná žít na ulici, jedna bezdomovkyně mu ukáže, jak bydleť v polorozpadlé továrně. Ze začátku pobírá sociální dávky, po dvou měsících ho nebví dokládat potřebné doklady a o dávky přichází.

Žije z polévky a chleba, které dostává v Denním centru, začíná brát drogy, na které si vydělává sběrem šrotu. V srpnu 2012 je u konce svých sil. Vyhledá sociálního pracovníka Denního centra a prosí o pomoc.

Na úřadech se mu vyřizuje sociální podpora, za dva měsíce bydlí v Azylovém domě sv. Jakuba v Berouně. Od listopadu 2012 dostává první pracovní smlouvu a začíná si přivydělávat. Nyní bydlí v Domě v Počaplech a má u Farní charity řádnou pracovní smlouvu na plný úvazek. Se sociálními pracovníky začíná řešit, kam se posune dál.